

meie minusta täko peame saama? Wirkkula herral en üks sesugune wie nästané must täk, selle eest tahetakse wiis sada rubla. Wäga fallis hind! Ja fui meie leik tahetud kulu äratasume, kes teab siiski kuida raha kätte saamine juhtub olema?“

„Mis k— loik se on?“ färgatas isand, ja läks punaseks fui feedetud wäkf. „Keda teie oma ees arvate olema, et nõnda tohite rääkida. Hans on mind petnud, fui ta teid mino waasto auusaks mee-hiks liitis. Teie kartusest ja kahlaastest mõtetest nään selgeste, kuda selmidega kolo olen saanud, kes nii suguse õnne wäärt ei ole. Meie kaup on otsas. Paljo ma teile kõteri ja toido eest wölgä olen? Seda tahan silmapaik äratasuda.“

Pai, auus isand! hakas aidamees paluma: kudas teie mino tühja rumala sõna üle ennast nõnda wöisite pahandada! Andke andeks! mina annan üssi seda lepituse hindu, kui mulle lubate?

Isand kostis: „Võisse oma raha tasko, mina sitta ei taha. Wai ehk arvate mul teie abi tarvis olewad? Ma wöin kümme kord enam oma jõuust anda, fui üleültse tarvis lähääb. Teie rumal kes teab! Mis teie minust arvate? — Meil ei ole pikemalt sõbrust.“

„Auus isand!“ ütles Hans: ärge vihastage nii wäga aidameeha karilico olemise pärast, misga ta teile ei sõimu ega laidot tahtnud teha, tema —“

„Vidage oma lõuad!“ färgatas isand — “teie

sugusi wahemeehi ei ole mul tarvis. Mina wöttan raha haugo eneselle üksi, teie ei pea midagi saama.“

Kubjas ja mõlder hakasivad nüüd ka isandad paluma, üteldes, et maa-rahval nii peenikesi kombeid veel ei ole, misga suurema inimestega vškavad ümber käia. — Rende ühemeelelised meelitamised ja palwed lepitasid viimaks isanda vihatuska; pealegi fui puntiflaasid lauale toodi ja tuli lepituseks tühendati. Sai lugu nii pifalt parema teele tagasi läänatud, ütles aidamees alandlikul kõmbel: „Ma olen teie waasto, auus isand, raskest eßinud, siiski olge armoline ja andke mulle andeks. Mino sõda ei eßinud, waid üksnes rumal keel ja meel, mis sõnu paremast ei vškanud seäda. Ei pea pifalmalt enam kartust ega kahlaasi mõteid mino meeleteulema; mina töutan teie sõna peale uskuda. Lubaage mulle armu pärast, ma palun teid: et musta täku enda tuluga östan ja lunastuse hinnaks annan.“

„Nii sugust singitust ega ohwrid ei ole meil tarvis“ — kostis isand — „ma nään teie jutust selgeste, kuda teie mino seletamisest aro ei ole saanud, wai ehk unustasid ühe tükki nimetamata. Seda lunastuse hindu, mis igamees ette mässab, saab tema lohe pärast raha wäljawötmist kätte, veel enne kui suur osa ärajagatafse.“

Selle sõnaga langeb föigil üks raske liivikoorm südamete pealt maaha. Ehk kül Kubjas ja mõlder midagi kartust isanda waasto üles ei näitanud, siiski oli neil sala mure lepituse hinna pärast, mis kogei